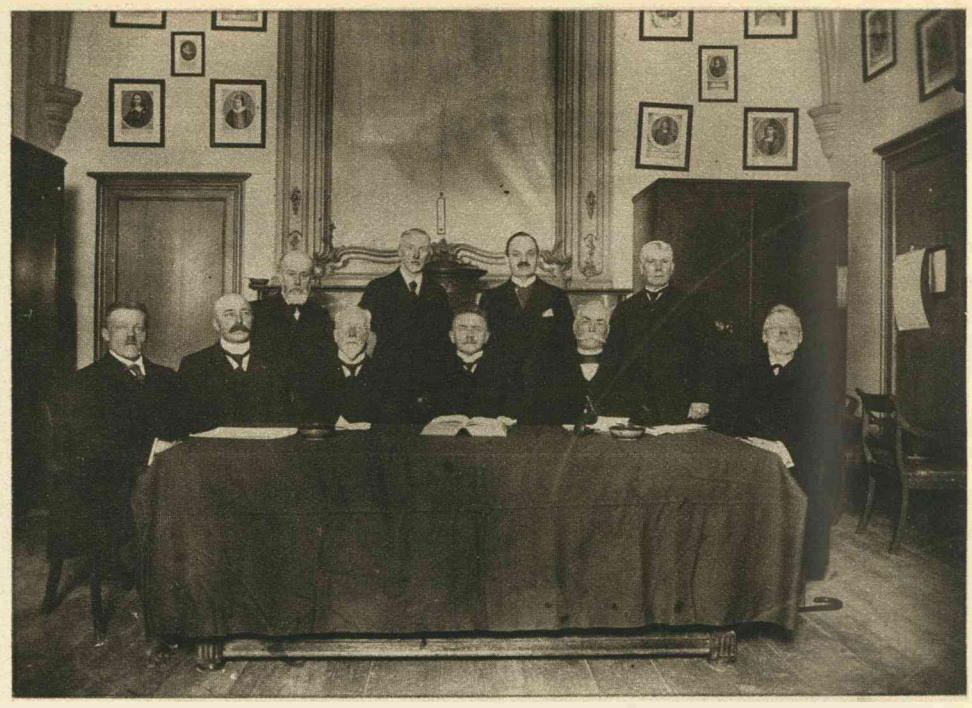

VIJFTIGJARIG BESTAAN VAN „AMSTELS GYMNASTIEKVEREENIGING"
Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de bekende „Amstels Gymnastiekvereeniging" te Amsterdam, de grootste en op het gebied der turnsport meest invloedrijke vereeniging in ons land, brengen wij hierboven een foto van een groep van het bestuur van dezen bond. (*V.F.B.*)

HONDERDJARIG BESTAAN VAN DE „'S-GRAVENHAAGSCHE BIJBELVEREENIGING".
Het bestuur van de „'s-Gravenhaagsche Bijbelvereeniging", gefotografeerd in de Groote Kerk te Den Haag naar aanleiding van het honderdjarig bestaan dezer vereeniging. (*V.F.B.*)

„Ik wou het niet zeggen daarnet," dacht Bill, „maar ik weet zeker dat zij me op de gedachte heeft gebracht naar Mr. Collins te gaan. Ik heb er zelf heelemaal niet over gedacht." — „Mr. Collins zal morgen wel getelegrafeerd worden, denk je niet Bill, hoe de uitslag is?"

„Ja, natuurlijk," zei Bill.

„Hoe zouden wij het dan het vlugste kunnen weten?" vroeg Rosy.

„Naar hem toegaan," antwoordde de jongen. „Maar wat kan jou die uitslag eigenlijk schelen?"

„We kunnen toch morgen niet weer naar hem toegaan," zei Rosy zonder op de vraag van haar broer acht te slaan.

„Als jij niet meegaat," was het antwoord, „ga ik toch even alleen om te vragen hoe het afgeloopen is."

„Neen, dan ga ik wel mee; dan kan ik buiten wachten tot je terugkomt."

„Goed," zei Bill, „afgesproken!"

***

Den volgenden morgen vroeg had Bill klaarblijkelijk een zeer vertrouwelijk onderhoud met den langen Davy, welk onderhoud werd ingeleid met de vraag van eerstgenoemde:

„Zeg Davy, ga jij vanmiddag naar den wedstrijd?"

„Natuurlijk, jò, wie gaat daàr niet heen?" vroeg Davy verwonderd. „Jij zou toch ook gaan? 't Is maar drie kwartiertjes sporen en 't kost je heelemaal één shilling."

„Niet voor dien shilling," zei Bill trotsch, „maar ik kan niet. Luister eens, Davy. Wil jij me een pleizier doen?" en fluisterend, eenigszins verwijderd van de andere jongens werd een plan ontvouwd, dat Davy's oogen ondeugend schitteren deed en volkomen zijn instemming scheen te hebben.

***

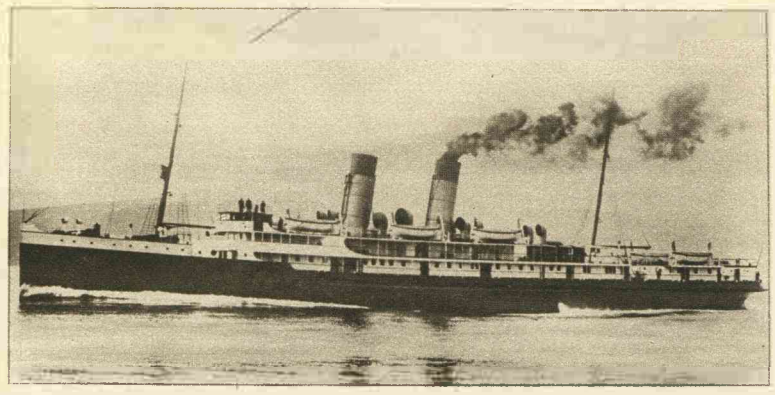
't Was 's middags drie uur. Bill zat oogenschijnlijk kalm een boek te lezen, doch bespiedde over dat boek heen zijn slanke zuster, die elk oogenblik op de pendule keek, dan peinzend voor het venster stond en zich eindelijk tot haar broer wendde.

„Hoe laat is 't precies afgeloopen, Billy?"

„Wat?" vroeg deze onnoozel.

„Hè, vervelende jongen, jij vraagt niets dan „wat?" in den laatsten tijd. Ik bedoel den wedstrijd natuurlijk!"

„Oh!" antwoordde hij. „Precies tien minuten vóór vieren."

DE „MECKLENBURG" OP EEN MIJN GELOOPEN.
Het s.s. „Mecklenburg" van de Maatschappij „Zeeland", dat Zondag j.l. op de reis van Engeland naar Nederland op een mijn geloopen en gezonken is. Volgens de laatste berichten werden bemanning en passagiers gered. (*V.F.B.*)

HONDERDJARIG BESTAAN UTRECHTSCHE STUDENTENSOCIËTEIT.
Het diner gegeven ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de Utrechtsche Studentensociëteit „Placet Hic Requiescere Musis". (*foto Jochmann.*)

„We zouden bij Mr. Collins den uitslag kunnen hooren, zei je immers gisteren, hè Bill? Als we dan nu gaan, kunnen we zoowat net op dien tijd bij hem zijn."

„Ja," zei Billy, „dat komt precies uit. 't Is nu drie uur en als we niet te hard loopen zijn we er in twintig minuten en dan is het klokslag tien minuten vóór vieren."

„Bill, wees toch niet zoo akelig. We loopen héél langzaam."

„Goed," was het antwoord, „kom maar mee."

„Bill," vroeg Rosy heel lief, „wil je mij een groot genoegen doen en het alsjeblieft niet doen voorkomen alsof ik naar Mr. Collins wou?"

„Dat is toch geen schande? Ik kan toch niet zeggen, dat ik je naar zijn huis moest trekken? Je kan hem tòch niet voor den gek houden hoor, geloof dàt maar nooit!" verzekerde Bill. „Noem je dàt langzaam loopen?" voegde hij er bij. „Hoe loop jij dan als je hard loopt, Rosy?" Onmiddellijk hield zij haar stap in. Toch was het nog geen half vier toen Bill aanschelde.

„Nu, wacht jij hier?" vroeg hij zijn zuster met een leuken blik in zijn heldere verstandige jongensoogen. „Als we het weten, om een uur of vier, kom ik het wel zeggen."

„Neen," zei Rosy aarzelend, „als het zóó lang duurt ga ik maar even mee," en ze volgde haar broer naar binnen.

Een schittering kwam in Collins' oogen toen hij haar blozend den drempel overschrijden zag.

„Dag Rosy," zei hij innig en hield wat langer dan noodig was haar hand in de zijne. — „Hoe gaat het met je arm?" vroeg ze verward. „Kom je daarnaar vragen, Rosy?" vroeg hij zacht. „Die arm komt wel weer in orde. Interesseert de uitslag van den wedstrijd je niet meer, of laat dàt je onverschillig?" — Zij gaf geen antwoord, doch verschikte een kussen achter hem, opdat hij haar blozen niet zou zien.

„Zoudt U niet graag willen dat de Royals wonnen, Mr. Collins?" vroeg Billy. „'t Is toch Uw club?"

HULDEBLIJK DER BELGISCHE VLUCHTELINGEN AAN DE STAD ROTTERDAM.
Door de Belgische vluchtelingen is aan het Gemeentebestuur der stad Rotterdam uit dankbaarheid voor de genoten gastvrijheid en liefderijke verzorging een prachtig uitgevoerd, met duizenden namen gevuld Album aangeboden. Onze foto's geven weer, links: de eerste pagina van het album, symbolisch voorstellend den intocht in de Maasstad; midden: het deksel der fraaie doos, waarin het album werd aangeboden. Op het deksel is in kunstig drijfwerk de barmhartige Samaritaan uitgebeeld; rechts: de mooi versierde band van het album.